จันทโครพ

นำเสนอเมื่อ : 10 ก.ค. 2552

จันทโครพ

เรื่องจันทโครพนี้ บางครั้งก็เรียกว่า “เรื่องโมรา” เพราะว่าโมรามักจะถูกมองว่าเป็นหญิงชั่วร้ายที่ฆ่าได้แม้กระทั่งสามีตนเอง โดยส่งพระขรรค์ให้โจรป่าฆาสามีตนเอง และต่อไปนี้คือเนื้อเรื่องโดยย่อ

จันทโครพเป็นโอรสของพระเจ้าพรหมทัต พระองค์ทรงรักพระโอรสดั่งดวงพระทัยของพระองค์เลยที่เดียว ดังนั้นพระกุมารจึงแวดล้อมไปด้วยพี่เลี้ยงอยู่ตลอดเวลา เนื่องจากพระกุมารจะต้องปกครองบ้านเมืองในภายภาคหน้า จึงจำเป็นจะต้องศึกษาวิชาทุกแขนงอันเป็นประโยชน์ต่อการปกครองของตนในอนาคต
วันหนึ่งในขณะที่ทรงเพลิดเพลินอยู่ในพระราชอุทยานนั้น พระราชาก็ทรงรับสั่งให้พระกุมารเข้าเฝ้าแล้วรับสั่งให้พระกุมารไปศึกษาศิลปวิชาการกับพระฤษีในป่า พระกุมารก็ยินดีปฏิบัติตามพระประสงค์พระราชบิดา และเดินทางไปอยู่กับพระฤษี

หลังจากสำเร็จการศึกษาแล้ว เจ้าชายจันทโครพก็เข้าไปกราบลาพระอาจารย์กลับบ้านเกิดเมืองนอน ของตน วาแล้วพระฤษีก็หยิบผอบเล็ก ๆ ส่งให้พร้อมกับกำชับอย่างหนักแน่น

“ เจ้าจงเก็บไว้กับตัว

แต่จงจำไว้ว่าเจ้าจะเปิดผอบได้ก็ต่อเมื่อถึงเมืองของตนแล้วเท่านั้น
อย่าเปิดในระหว่างเดินทาง
มิฉะนั้นเจ้าจะประสบอันตรายถ้าไม่เชื่อฟัง ” พระฤษีกล่าวขึ้น

“ ครับท่านอาจารย์
หลานจะเปิดผอบก็ต่อเมื่อหลานถึงบ้านเมืองของหลานแล้วเท่านั้น
” เจ้าชายยืน ยันหนักแน่น

และแล้วจันทโครพก็มุ่งหน้าเดินทางกลับบ้านเมืองของตน
เมื่อถึงเวลาเสวยอาหารกลางวันก็เข้าไปนั่ง
ใต้ต้นโคนร่มไม้แล้วควักหออาหารแห้งที่เตรียมไว้ก่อนลาพระอาจ
ารย์มาเสวย หลังจากเสวยเสร็จก็เกิดเคลิ้มหลับไป และก็สุบินว่า
ผอบที่พระอาจารย์ให้ไว้นั้นหลุดจากมือตนตกลงน้ำไปแล้ว
พระสุบินนี้เองที่กระตุ้นให้พระองค์อยากเปิดผอบดู
แต่ก็ยังคงกังวลถึงคำสั่งของพระอาจารย์

ในระหว่างทาง
เจ้าชายหนุ่มก็ทรงครุ่นคิดถึงผอบที่ติดตัวมาตลอดเวลา
และแปลกพระทัยว่าอะไรหนอที่อยู่ข้างในนั้น
ยิ่งนึกก็ยิ่งอยากเปิดดูให้แน่ และในที่สุด
พระองค์ก็ตัดสินพระทัยผิดคำพูดโดยการเปิดผอบออก
และในทันทีที่ฝาผอบถูกเปิดออก
ก็มีหญิงสาวผู้เลอโฉมปรากฏออกมาจากผอมใบนั้น
เธอส่งยิ้มหวาน ๆ
ให้เจ้าชายหนุ่มผู้ซึ่งทอดพระเนตรอยู่ด้วยความตื่นเต้นและแนะนำ
ตัวนางว่า

“ นายจ๋า หม่อนฉันชื่อโมราเพคะ
พระฤษีใส่หม่อมฉันไว้ในผอบใบนี้
หม่อมฉันดีใจมากที่ได้เป็นอิสระเสียที ”

ทันทีที่เห็นหญิงสาว เจ้าชายหนุ่มก็ตกหลุมรักในทันที
และขอให้นางเป็นชายาของพระองค์และแล้วทั้งคู่ก็เดินทางกันใน

ป่า
เจ้าชายจันทโครพดีพระทัยมากที่เพื่อนเดินทางแต่ในขณะเดียวกันก็ทรงกังวลว่าทำไมพระฤษีจึงห้ามไม่ให้เปิดผอบในระหว่างทางทรงครุ่นคิดเพียงลำพังแล้วก็สรุปเอาเองว่าพระฤษีอาจจะทดสอบดูว่าตนเป็นคนสอดรู้สอดเห็นหรือไม่เท่านั้นเอง

อย่างไรก็ตามสิ่งที่พระฤษีพูดนั้นก็ปรากฏว่ากำลังจะเป็นจริงแล้วพระว่ามีโจรป่าแอบซุ่มอยู่ในพุ่มไม้ใกล้ ๆ นั้น
เขาแอบดูความเคลื่อนไหวของทั้งคู่อยู่อย่างเงียบ ๆ
และเมื่อได้เห็นความงามของนางโมราก็อยากได้ไปเป็นภรรยา
ช่วงเวลานั้นโมรารู้สึกกระหายน้ำมาก
คอของนางแห้งผากแต่ว่าไม่มีน้ำสักหยดให้นางดื่มกินได้
เจ้าชายจันทโครพก็ใช้พระขรรค์แทงเนื้อรินพระโลหิตให้โมราดื่มกินแก้กระหาย
ในขณะนั้นเองโจรป่าก็โผล่ออกมาจากพุ่มไม้ทันทีและยืนอยู่เบื้องหน้าของทั้งคู่ โจรป่ากล่าวหาทั้งคู่ว่าบุกรุกเข้ามายังถิ่นของตน
แต่เจ้าชายยืนกรานว่าป่าไม่ใช่ที่ของผู้หนึ่งผู้ใดโดยเฉพาะ
ชายทั้งสองจึงเกิดโต้เถียงกันอย่างรุนแรง

โดยไม่พูดพร่ำทำเพลงอะไรอีกต่อไป
เจ้าโจรพุ่งเข้าใส่จันทโครพแล้วชกเขาล้มลงกับพื้นก่อนที่จันทโครพจะมีโอกาสชักพระขรรค์ออกมาเสียด้วยซ้ำไป
ทั้งคู่ต่อสู้กันอยู่บนพื้นอยู่พักหนึ่งก่อนที่โจรป่าได้เปรียบ
แต่เจ้าชายมีทักษะในการต่อสู้ได้ดีกว่าเพราะได้รับการสั่งสอนมาจากพระฤษี
จันทโครพจึงสามารถผลักโจรป่าและเรียกให้ภรรยาพระขรรค์ให้ตน
โมราจับพระขรรค์ไว้แต่ลังเลที่จะส่งให้สามีตนเพราะไม่ต้องการให้เจ้าชายฆ่า
โจรป่าผู้ซึ่งเป็นคนที่นางมีใจให้อยู่ด้วยเหมือนกันในตอนนี้
เมื่อไม่สามารถจะตัดสินใจได้ในยามคับขันเช่นนี้

นางก็วางพระขรรค์ไว้ตรงกลางชายทั้งสอง
แต่ว่าให้ด้ามหันไปทางโจรป่า
ในขณะที่ด้านคมหันไปทางสามีทั้งคู่จึงกรูกันไปแย่งอาวุธในเวลาพร้อมกัน จันทโครพถูกคมมีดบาดจึงปล่อยพระขรรค์
เป็นจังหวะที่โจรป่าได้โอกาสเพราะกำด้ามพระขรรค์ได้โอกาสเพราะกำดามพระขรรค์ได
จึงแทงเจ้าชายจันทโครพสิ้นพระชนม์อยู่ตรงนั้นเอง
รางของเจ้าชายนอนจมกองเลือดอยู่อย่างนั้น

ตอนนี้เองที่โมรารู้สึกใจที่เห็นร่างอันไร้วิญญาณของเจ้าชายจันทโครพแต่ก็สายเกิน ไปที่จะช่วยชีวิตให ฟื้นคืนมาได
และแล้วนางก็ตามโจรป่าผู้ซึ่งจูงมือนางนำทางไป
หลังจากได้โมราเป็นภรรยาแล้วโจรป่าก็มาคิด ตรึกตรองว่า
หญิงผู้นี้เป็นคนชั่วร้ายเพราะแม้แต่สามีของนางก็ยังทรยศได้ลงคอ นางฆ่าได้แม้กระทั่งชายผู้ซึ่งเสียสละเลือดให้นางดื่มกินแทนน้ำ
ในภายภาคหน้านางก็อาจจะกระทำแบบนี้กับเขาก็ได
ในขณะที่โมรานอนหลับโจรป่าก็ทิ้งนางไว้ในป่าแต่เพียงลำพัง

เมื่อตื่นขึ้นมา ไม่พบสามีใหม่
โมราก็หลงทางในป่าแต่เพียงลำพัง และรู้สึกหิวอย่างมาก
นางไม่รู้ว่า จะหาอาหารอย่างไร จึงได้แต่นั่งร้องไห้อยู่ตรงนั้น

ฝ่ายพระอินทร์เมื่อเล็งทิพยเนตรเห็นเหตุการณ์ทั้งหมด
ก็เสด็จลงมายังโลกมนุษย์เพื่อสอนบทเรียน
แก่โมราให้เข็ดหลาบและช่วยชุบชีวิตจันทโครพแล้วพระองค์ก็แปลงรางเป็นเหยี่ยวคาบชิ้นเนื้อไว้ในปาก

ทันทีที่เห็นชิ้นเนื้อในปากนก
โมราก็ร้องเรียกขอส่วนแบ่งบ้าง
แต่เหยี่ยวทำเป็นแกล้งถามว่านางจะ
ให้อะไรเป็นของแลกเปลี่ยนกับชิ้นเนื้อของตน
โมราไม่รีรอที่จะเสนอตัวเองเป็นภรรยาของสัตว์เดรัจฉานอย่าง

เช่นเหยี่ยว เมื่อได้ยินเช่นนี้
นกเหยี่ยวก็โกรธมากและทันใดนั้นก็กลายร่างเป็นพระอินทร์อย่างเดิม พระองค์ ชี้นิ้วไปที่โมราและประมาณว่า

“ เจ้าเป็นหญิงชั่วร้าย
แม้ว่าเจ้าจะมีสามีที่ดีแสนดีก็ยังแบ่งใจให้ชายอื่นที่ตนไม่รู้จักมาก่อนเมื่อโจร
ป่าหนีไปจากเจ้าตอนนี้เจ้าตอนนี้ก็ยังยกกายให้เป็นภรรยาของเหยี่ยวอีกเพียงเพื่อ ให้ได้มาซึ่งชิ้นเนื้อเท่านั้น
เจ้าพร้อมที่จะสมสู่กับสัตว์เดรัจฉานโดยปราศจากยางอาย ”

ทันทีที่สิ้นคำประมาณของพระอินทร์ร่างของโมราก็กลายเป็นชะนีพร้อมน้ำตานองหน้าร้องเรียกหา ผัว ผัว ผัว ผัว
แล้วนางชะนีที่มีหน้าเศร้าก็โดดเข้าป่าหายไป
ตั้งแต่นั้นมาชะนีก็จะร้องหาผัวอยู่ตลอดเวลา
บางแห่งก็จบเนื้อเรื่องแต่เพียงเท่านี้
แต่ก็มีบางแห่งกล่าวว่าพระอินทร์ทรงร่ายมนต์ชุบเจ้าชายจันทโครพให้ฟื้นคืนชีพกลับมาอีกครั้ง และทรงตรัสสอนเจ้าชาย

เราคือพระอินทร์ เจ้ามีกรรมแต่หนหลัง
โมราเป็นหญิงชั่วร้ายไม่เหมาะสมที่จะเป็นคู่ครองของเจ้า
หญิงที่เกิดมาเพื่อเป็นภรรยาของเจ้าแท้ที่จริงแล้วเป็นธิดาพญานาค พระอินทร์ทรงตรัสแล้วก็หายไป

กล่าวกันว่าและแล้วเจ้าชายจันทโครพก็ได้พบเนื้อคู่ในอนาคตของพระองค์มีนามว่า “ นางมุจลินท์ ” ซึ่งอาศัยอยู่ในถ้ำทอง
บิดาของนางรักนางดุจดวงใจ
จึงให้นางอยู่แต่ในถ้ำท่ามกลางการอารักขาอย่างแน่นหนา

อย่างไรก็ตาม
จันทโครพก็สามารถเล็ดลอดเข้าไปจนได้และเกี้ยวพาราสีนาง

จนกระทั่งนางหลงรักพระองค์ทั้งคู่อยู่ด้วยกัน
จนกระทั่งนางมุจลินทร์มีครรภ์แล้วจันทโครพก็ตัดสินใจเข้าไปขอ
ขมาพญานาคและแล้วทั้งคู่ก็ออกเดิน
ทางไปยังเมืองของเจ้าชายจันทโครพ
เพราะราชบิดาของพระองค์กำลังรอการกลับมาของ พระองค์
ในเนื้อเรื่อง กล่าวว่าในระหว่างที่ทั้งคู่เดินทางไปนั้น
ทั้งคู่ก็พบกับศัตรูและอุปสรรคมากมาย
แต่ทายที่สุดทั้งคู่ก็ได้กลับมาอยู่
และปกครองเมืองพรหมทัตจนกระทั่งชราภาพ
และสิ้นพระชนม์อย่างสงบ
พระโอรสของทั้งสองพระองค์พระนามว่า “ เจ้าชายจันทวงศ์ ”
ได้ขึ้นครองราชย์แทน
และปกครองพระนครอย่างมีความสุขเรื่อยมา